Krásnohořák
2025/26

CO JE DŮLEŽITÉ, JE OČÍM NEVIDITELNÉ...

Šéfredaktorky: Hedvika Starobová, Anežka Čidlinová
Grafika: Jolana Balcarová
Ilustrace: Tereza Kováčová
Jazyková korektura: páni profesoři Dušek a Dunn

KRÁSNOHOŘÁK

2026

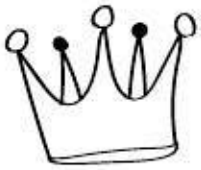

Tady je moje tajemství. Je jednoduché.
Správně vidíme jen srdcem.

CO JE DŮLEŽITÉ, JE OČÍM NEVIDITELNÉ...

- Malý princ -

OBSAH

Jenom moje **3**
Memory Lane **4**
Všechno nebo nic **5**
Bez názvu 1 **6**
Má doba temna **7**
Černo **9**
Čekání na existenci **10**
Oči **11**
Ticho **12**
Mlčeti zlato (autoportrét) **13**
Hlasy **14**
Counting Stars **15**
Jen já a nebe **16**
Smrt a znovuzrození Loreen Rivers **17**
Clair ou obscur **19**
Kostka ledu **20**
Období vzdechů **22**
Pro tebe **23**
Dokonalost **26**
Málo **27**
Bez názvu 2 **29**
Twelve **30**
Práskač **31**
Litujte mě **32**
Mafiánova snídaně **33**
The Record Hasn't Stopped Yet, It's Just Gone Silent **35**
Hidden in Poems **37**
I vlaštovky nás opustily **38**
Kde jsem byla **39**
Vzpomeň si prosim **40**
Come Back **41**
Tři přání **42**
Zrádce **43**
A Color Palette **44**
Bez názvu 3 **45**
Je to konec? **46**
Poslední zhasíná **47**
Zrcadlo **49**

ZRCADLO

Jsem to já?

Tak takhle mě vidí ostatní? Ty dlaně, brada.

Dívám se a vidím sebe, ale nějaké jiné sebe. Kde je její strach a pochyby? Kde je její odhodlání a snaha? Kde je rozum? Kde je cit? Co jsem bez nich?

57,5 % voda, 18 % tuk, 19 % svaly, 5,5 % minerální látky. Vodík, kyslík, uhlík, vápník, fosfor.
Trilion buněk.

A pak ty oči.
Modré smutné oči.
Těkají sem a tam.

Ony vidí, jak se potkává to uvnitř a to venku. Nekompromisně.

Vysmívá se mi ten odraz? Nebo tak opravdu vypadám?

Kéž by mi to bylo jedno.

Takhle mě vidí ostatní.
Ale co je důležité, je očím neviditelné.

-anonym

MILÍ ČTENÁŘI . . .

Předtím, než se ponoříte do četby letošního vydání Krásnohořáku, bychom vás chtěly upozornit na to, že část z příspěvků se zabývá těžšími tématy. Jsou to například myšlenky na sebevraždu, deprese, pocity vlastní nedokonalosti, samota nebo poruchy příjmu potravy. Pokud by se vás některé z těchto témat dotýkalo, zvažte, jestli chcete číst dál.
Víme, že je to neskutečně těžké, ale pokud si něčím takovým procházíte, prosíme, nebojte se požádat o pomoc, ať už rodinu, kamarády, některého z profesorů nebo třeba odborníka. Na závěr připojujeme seznam některých telefonních linek a krizových center:

Linka bezpečí: linkabezpeci.cz, tel. 116 121

Krizové centrum Riaps: csspraha.cz, tel. 222 586 768

Centrum krizové péče Všeobecné fakultní nemocnice: vfn.cz, tel. 605 851 658

Centrum krizové intervence: bohnice.cz, tel. 284 016 110

SOS centrum: praha.diakonie.cz, tel. 777 734 173 nebo 222 514 040

Nepanikař: nepanikar.eu

Nevypusť duši: nevypustdusi.cz

Terapeutická linka Sluchátko: linkasluchatko.cz, tel. 212 812 540

Endlessly supportive:
endlessly.cz, tel. 721 677 378, e-mail endlesslysro@gmail.com

Linka důvěry dětského krizového centra (pro děti i dospělé):
tel. 777 715 215 nebo 241 484 149

JENOM MOJE

ptáci náhod na ramenou
máš mě v mžiku omámenou
osudem a tou svou krásou,
na níž se mý oči pasou,
když se svlékáš v pokoji
a tvůj pohled zahojí
všechny škrábance i šrámy
jen tím, že jsme spolu samy,
že nemáme společnost,
ale jen tu lačnou noc,
kdy tě mám jen pro sebe
i přes řeči prosebné,
co na tebe muži hrnou
ze všech stran a z kolenou,
na nichž klečí znaveně,
ale ty patříš jen mně

-bledule

Až přestane vát vítr na strništích,
až dojde ti inkoust a ty zjistíš,
že stejně už nemáš, co bys psal,
tak zasuneš židli, půjdeš dál
a zhasneš lampu, která už není;
už je jen boží dopuštění.
Ale stejně, dej na mou radu,
nehledej v mých slovech zradu.
Nesměj se, věř mi, já to vím.
Otoč knoflíkem, takovým tím,
co tu lampu normálně vypíná –
pamatuj přece: poslední zhasíná.

-Jitřenka

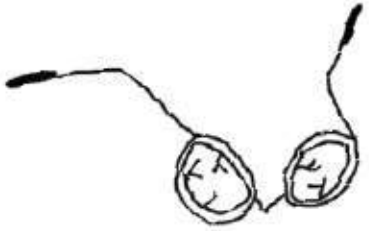

POSLEDNÍ ZHASÍNÁ

Až dohoří ta poslední svíčka
a tma, která se ti dere pod oční víčka,
bude světlá v porovnání s tou kolem tebe
a nebude už vidět hvězdné nebe...
zkrátka, až tohle nastane
(třeba už za chvílí, anebo taky ne),
sedni si ke stolu a rozluč se dopisem
s krátkým a věcným popisem
těch věcí, co tě tu držely,
když bylo ti dvacet let necelých
a v ruce jsi držel křehké kvítky
a polykal jsi četné výtky,
co na jazyk se draly,
když z tebe tvou kůži rvali
a chtěli, abys jim dal svou duši,
a ty jsi mlčel, protože mlčet se sluší.

MEMORY LANE

Sometimes when I miss you
I create little scenarios in my head
just for me to feel a little better,
or at least feel,
we dance together under the stars
and laugh while sitting by the river,
I fall asleep in your arms
and your touch makes me shiver,
sometimes I recall some memories
and think about how perfect we were
as we walked hand in hand by the street lamps.
I walk down the memory lane
as every piece of us gets brought up,
I try to watch my step and not to fall,
but the stairs are steep and I stumble down into the hole.
There are frames of us,
laughing,
kissing,
dancing,
countless moments shared
and kept safe in my mind
some of them will fade by time,
the thought scaring me
as I try to save every picture and every frame
in that priceless memory lane
just for you to stay.

-Aneta Michálková

VŠECHNO NEBO NIC

Jak kdyby se zdálo
že nejsou cesty střední
je buď moc anebo málo
jen první a poslední

Vítěz bere všecko
zbytek je za pitomce
a když už nejsi malé děcko
máš hned život u konce

Jsi buď anděl nebo zrůda
nic mezi vážně nehrozí
buď nejúrodnější půda
nebo to skončí erozí

Asi už vidím svoji cestu
už jsem tomu na stopě
buď skončí na Mount Everestu
nebo v Mariánském příkopě

-Jolana Balcarová

JE TO KONEC?

Bože, co jsem provedla? Proč mě takhle trestáš?
Proč všechen ten zármutek? Proč mě vším tím deptáš?
Proč můj mozek a má mysl jen mi sprostě nadává?
Proč má duše cestou na smrt pomalu se vydává?
Proč když jsem sama, zlé myšlenky stále se mi vrací?
Proč má vůle a chuť žít víc a víc se ztrácí?

Jsem tady zbytečně?
Umřu už konečně?
Nebo se uzdravím, ale teď skutečně?
Nevím. Já nevím. Já fakt nemám zdání.
Zbavit se smutku, to je moje přání.
Každá má myšlenka je pocitů klání.
Radost bojuje rukama, smutek však zbraní.
Můj mozek se, kdo ví proč, radosti brání.
Už skončila pro mě ta doba smání.

Už mám po krk mozku klení.
Je možnost, že se to změní?
Je to pravda, či jen snění?
Je to konec, nebo není?

-Forget-me-not

BEZ NÁZVU 3

Myšlenky tiše v hlavě zní,
nahlas je nikdo nepoví.
Ta slovní hříčka je jen lhářka,
na rtech zní jenom přetvářka.

Slaďoučká slova mohou klamat svět,
když mysl se uvnitř šklebí.
Pravda nebývá poznat z vět
a někdy není zapotřebí.

Někdy se pravdy můžeš zříct,
když sděluje ti to, co bolí.
Ne každou pravdu musíš říct,
když pravda srdce zlomí.

-anonym

BEZ NÁZVU 1

'Isn't it lovely?' they say as they follow the slowly moving radiance with their eyes. An object that is steadily, but without an absolute static moment, changing shape. Pulsing with light not too strong, rather subdued and still with a little shimmer now and then.
'Isn't it almost perfect, in the way it is floating and never being too much of anything and too little of something else?' they agree as the light matter dances around. Not too fast and not too slow, filling the room just enough to be noticed and not to overwhelm.
'How much longer?' the person inside the light asks. How much longer can I keep it perfect, shining and moving, dancing around, and when do they realize who is really inside?
When do they find out that the shine is my surface? And will they ever accept what is inside? Sometimes too loud and sometimes too withdrawn. Sometimes too sharp and sometimes losing shape.
'Have you seen that?' one of those watching the radiance asks. 'As if the light had broken for a moment', they say. 'I knew it, I knew it. There it is. The first flaw, and now? Every second closer to falling apart. There is nothing perfect in this world and there never could be. And inside this glowing something, this inside is a traitor trying to fool us.'
'I've seen it,' says the other one, looking at the object with a little smile on their face. 'You are right, there is nothing perfect in this world.' 'So now, finally, I can be sure that this beauty I see with my own eyes is real.'

-anonym

MÁ DOBA TEMNA

Jsem sice v davu, já sama však postávám.
Lidmi obklopená, samotná stojím.
Mysl svou pomalu smutku teď oddávám.
Bojím se samoty. Všeho se bojím.
Hlava má na smrti pouť se teď vydává.
S posmrtným životem jen most mě pojí.
Hádes mi ruku svou pomalu podává.
I vlastní myšlenky proti mně zbrojí.

Deprese se mnou si pomalu pohrává.
Dělá si kolotoč v té hlavě mojí.
Kvůli ní samota mysl mou ovládá.
Z neštěstí mého se prachsprostě kojí.
Vypadat šťastně už tvář moje nezvládá.
Snažím se skrývat to. Žít život dvojí.
Když sama jsem, moje nálada upadá.
I vlastní myšlenky proti mně zbrojí.

Nad láskou k lidem ta k samotě vyhrává.
Už jsem ten člověk, co jen tiše stojí.
Všude jen trpím. Já lidi už nezvládám.
Chci už jen zalézt do komůrky svojí.
Nikde nemám místo. Nikde nezapadám.
Nikdo nepřijímá osobu mojí.
Neznám se. Už ani nevím, jak vypadám.
I vlastní myšlenky proti mně zbrojí.

A COLOR PALETTE

You were my color
each time so different
yellow or black
it didn't matter
because you always came back
and turned everything to a dreamy purple
and my cheeks into a pretty pink,
so when you weren't around
you were a dull shade of grey
fading away
the color palette changed
along with the seasons
that brought sunny and rainy days
with the bright and dark colors
but I loved you the most
when you became a color
that wasn't on my palette of known shades
because you were so shiny and warm
that even orange was jealous of your show

-Aneta Michálková

ZRÁDCE

Jen co tě vidím, v mysli své ječím.
Jsi jeden z důvodů, proč večer brečím.
Všechny ty řeči a pomluvy lživé.
Divím se, vím, jaká bývalas' dříve.

Když už mě pomlouváš v kabince zavřená,
alespoň si zkontroluj, že odtud jsem vzdálená.
Pomluvy poslouchám v kabince vedlejší.
Chci zpátky časy, kdy bylas' mi milejší.
Za dveřmi poslouchám říkat tě pravdu tvou
a slzy v očích mám.
Nepoznávám už bývalou kámošku svou.
To není ta osoba, ta, kterou znám.

Všechny ty slzy jsou i tvoje práce.
Byla jsi kámoška, teď jsi jen zrádce

-Forget-me-not

Jsem lehce zoufalá, nevím co, dělat mám.
Kam dál tahle tma může ještě dojít?
Štve mě jak chovám se a to, jak vypadám.
I vlastní myšlenky proti mně zbrojí.

-Forget-me-not

ČERNO

Černo. Černočerná tma, ze které mrazí. Nevidím ani na krok. Ale pokračovat musím. Už se nemůžu vrátit, opravdu ne. Musím zmizet z povrchu zemského. Proboha, co se to stalo. Asi jsem šílený. Tma. Musím se soustředit na každý krok, nemůžu se nechat unést emocemi, na to není chvíle...
Ale... přeci jsem to nemohl být já? To není možné. A přesto... přes to všechno se cítím vinně. Všechno se odehrálo tak rychle... Mám to všechno před očima a stejně tomu nevěřím. Musím jít dál...rychle. Rychle nebo to nedopadne dobře. Mám strach? Asi. Já nevím. Já nevím, co cítím, jak bych se vůbec měl cítit. Co to vůbec je cítit? Proč vůbec řeším, jak se cítím? Musím se ztratit pryč.
A stejně je něco ve mně, co se chce vrátit. Nesmím, ale přeci. Přeci, kdybych se jen opatrně mihnul okolo. Ne. Možná... přestaň a běž.
Je zima, měl bych se jít někam schovat. Oheň nesmím. Oheň odhaluje. Ale něco si najdu. Teplé místo. Vrátím se? Ne. Ne... ne!
Oheň. Červená. Červenou už ne. Prosím ne. Já, já... nechte mě být. Nechte mě být! Jsem tady sám! Žádná červená, nechte mě být!
Vždyť jsem sám. Už tady není. Už tady není! Ne, proboha! Co jsem to...? Byl jsem to já?! Já... ona... co se to sakra stalo...
Ona. Ona je ta šílená! Já jsem nic neudělal. Já jenom běžím a nemůžu zpět. Ona za to všechno může. Proč jsem si vůbec myslel, že je to moje vina. Ona, já z ní snad taky zešílel. I když se tomu nedivím...
Furt slyším ten štiplavý hluk v místnosti. Vše jsem zapřel. A i přesto ten hluk. Jak já ho nenávidím! Já musel. Já opravdu musel. Nebyla to moje vina. Já musel zmizet pryč... jenže ona... opravdu to nebyla moje vina...
Hluk, strach, červená a zima. To je vše. Pak jen útěk...
Já opravdu nic nemohl udělat...
Všude samá krev... nesnesu si to znovu představit. Ona... na zemi. To je jediné, co si pamatuji. Ji v kaluži krve. Nenávidím to, nenávidím ji!
Ona... je původem všeho zlého, za všechno může ona! Kdyby na mě neřvala každým momentem... já ji tak nenávidím!
Co to?! Něco jsem slyšel... někdo tu určitě je! To je konec... nebo snad, že by to byla jen voda? Pokaždé je zvuk hlasitější... víc a víc... co to sa-

-Marblelous name

TŘI PŘÁNÍ

Tři přání a jeden slib,
co chytila jsem u rybníčku...
Byla to jen jedna z ryb,
však teď mám slzy na krajíčku.

„Pusť mě," její zpráva zněla,
„a splním ti tři přání."
Kdyby jen o tom, co jsem chtěla,
měla chudák zdání...

Než jsem řekla, po čem toužím,
abych jí pustila konečně,
rybníček vyschnul v pouhou louži
a k tomu navíc zbytečně...

-Jolana Balcarová

COME BACK

Why do I miss you so much?
Though I feel like I've never known you,
can't remember the feeling of your touch,
in fact, anything about you.

There's always been this one thought on my mind,
what would life be like, if you were a part of it?
It's a pain of a weird kind,
and I wish I could get rid of it.

-Anička Tkanička

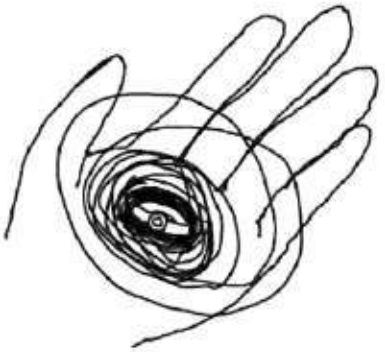

ČEKÁNÍ NA EXISTENCI

Nevěda, co říci dále,
sedím tu a čekám stále.
Na ten správný okamžik.
Kdy vše bude, jak má být,
a slunce bude jasné,
nebe bez mráčku.
A svět bez násilí,
v růžovém obláčku.
V tu chvíli zvednu se
a řeknu si,
že teď,
je ten správný čas,
žít,
a změnit svět.

-Pírková

oči

Oči se nechají snadno oklamat. Všechno se dá zakrýt maskou, a když si dá někdo se schováváním dost práce, oči to vůbec nepoznají. Je až příliš snadné schovat se za masku, kterou chcete, aby svět viděl, a dusit vše, co chcete schovat, za ní. Jenže jen málokdo má tu sílu skrývat se celý život.

Když někdo pláče, nemusí to znamenat, že je slabý. Může to znamenat, že byl silný příliš dlouho. Jenže mnohé oči jsou příliš zaslepené, aby viděly bolest skrytou v pláči. Některé vidí slabost.

A ten, kdo pláče, pak vidí odsouzení a jeho bolest se zvětší a on ji pak znovu schová za masku a dělá to znovu a znovu, dokud se vlastní bolestí neudusí.

Jen málo lidí má to štěstí, že má okolo sebe oči, které vidí bolest, i když se ji někdo snaží skrýt. A ještě méně lidí má to štěstí, že oči, které tu bolest vidí, ji umí i zmírnit.

-anonym

VZPOMEŇ SI PROSIM

pošlu ti polibky po mracích
anebo po ptácích
nebo snad po větru a moři
a skrz čajový svíčky, co hoří
na tvým nočním stolku
vzpomeň si prosim na tu holku
kterou jsem byla,
když jsem pro tebe žila
vzpomeň si na mě, až ti déšť dá na tvář pusu
až se rozlitý víno vpije do ubrusu
až tě vánek pohladí po vlasech,
jak když se prohání po obilnejch klasech
vzpomínej na mě, ale jen sladce
ne na to, jak jsem ti proklouzla hladce
přímo skrz ty tvý hubený prsty,
co odlupovaly všechny vrstvy
okolo mý křehký duše,
co se nezmohla na víc než se uchichtnout suše,
když se mi o tobě poprvý zdálo,
protože tušila, že láska bude málo
už jí bylo naprosto jasný,
že spolu nebudem vrásčitý a šťastný
že nám spolu nebude fajn navěky
a měla pravdu, a tak teď posílám ptáky
aby tě líbali, když jsem v trapu
aby sis nemyslel, že mám spoustu jinejch chlapů

-bledule

KDE JSEM BYLA

Už zase ztrácím vůli žít a zas mám v hlavě zmatky.
Nemůžu tomu uvěřit, že už jsem zase zpátky.
Že už zase se mi vytrácí všechno, o čem jsem snila.
Že už jsem zpátky na místě, kde jsem před časem byla.
Já myslela, že všechny smutky ze sebe jsem smyla.
Najednou mě ale radost z ničeho nic opustila.

Pocit je to hrozný, zase žít na bodu mrazu.
Ta chuť je zase čím dál větší, skočit z toho srázu.
Moje motivace zas se ztrácí, skoro nic mě nebaví.
Sebemenší pohyb, práce v rychlosti mě unaví.
Tělo teďka znavený je míň, jak mysl má.
Kéž by mi někdo řekl, jak se tohle spravit dá.
Má to cenu, tady zůstat?
Či mám rovnou odejít?
Nechci víc už takhle trpět.
Chci už mít od všeho klid.

Já myslela, že vše je dobrý. Že jsem zase normální.
Můj mozek už však pozitiva zas do háje vyhání.

-Forget-me-not

TICHO

venku prší, noc je lepkavá
a světlo lamp měkce dopadá
na naše hořící tváře
tak růžové, jako když sedíš v Podolí v páře
a sklápíš oči před tichem,
co se tvrdošíjně rozpíná a kyne
mezi námi dvěma
podobně jak kváskovej chleba
bobtná a jedinému slovu nedovolí,
aby proklouzlo ven z pusy,
a tak tu stojíme jako dvě husy,
co by daly cokoli,
jen aby nemusely vyslovit
to, co mají obě dvě na jazyku
daly by každičkej drobeček rohlíku,
kterej jim hází stará paní,
jen aby už přišlo svítání
a z týhle ufňukaný noci nezbylo nic víc
než jen couvající měsíc
na ranní obloze

-bledule

MLČETI ZLATO (AUTOPORTRÉT)

Jsi průhledná jak sklo, jako čirý led
Každý pocit jde z tvé tváře vyčíst hned
První slovo, které na jazyk ti přijde, bez ostychu řekneš
Nemyslíš, neváháš, servítky si nebereš
Přemýšlíš o sobě jako o tiché a poetické duši
Přitom o sobě mluvíš víc, než se patří a sluší
I takové pěkné přísloví se o tobě povídá –
že moudřejší je ten, kdo radši nic neříká

-Jitřenka

I VLAŠTOVKY NÁS OPUSTILY

Letěly vlaštovky nad nebesy,
hvězdy jim padaly zpod křídel,
do letu teskně zpívaly si.

Měsíc jim svítil na cestu
a zimní vítr je vedl,
vedl jak otec nevěstu.

Jako laň, když své mladé vyvádí,
jako sluneční zář, když zjitra
kapičky rosy rozhání;
jen smutně, lehce, zjihlá.

-Jitřenka

HIDDEN IN POEMS

I want to write about all the things in the world
about traveling and the people I meet along the way
I want to write about my family and friends,
my interests and happiness,
all the things I love and keep,
but every time I try to write
it comes back to you
half of the poems I wrote are about you
You keep invading my space,
like you're in the ink of my pen
and you move with the curves of the letters,
you hide in the lines
and then you leave with a little trace
I try to follow your steps
just to get lost on the way back
because you are nowhere to be found
except all the poems of my book
and now I have to look for you in between the black and white
of the paper
when you're somewhere out there
and I'm wondering
where else I could find you

-Aneta Michálková

HLASY

Tytam dávno už jsou všechny dobrý časy.
Mou hlavu už zas totiž zármutek zchvátil.
Přesto, že v hlavě se honí mi hlasy,
můj hlas se tam někde v útrobách ztratil.

Myšlenky v hlavě mé spolu se předhání,
nesestavím z nich větu jedinou.
Mlčet už musím. Já nemám tu zastání.
Všichni mi jak vlci po krku jdou.

Raději už budu jen mlčet asi.
Nechci zas poslouchat, jak prej zlá jsem a
ve společnosti nenacházím krásy.
Když mluviti mám, tak cloumá se mnou tréma.

Chci umět ztlumit svůj hlas, řeči svoje.
Stejně to nikoho nezajímá.
Nikdo tu nechápe pocity moje.
Nechci bejt slyšet, ale vyslyšená.

-Forget-me-not

COUNTING STARS

If the stars were countable
and the Sun was cold
maybe then I would stop loving you,
so the night I'll count them all
and the day I won't feel the slight warmth of
the Sun
I'll stop and let you go
as I promised,
and even after that,
I'll hope for more stars to come up
and the winters to be warm

-Aneta Michálková

The traitor – Somewhere at sea, November 2nd, 1981

They soiled his hands with dirt of their own
The truth stays hidden and overthrown,
locked somewhere out of reach,
of those innocent yet so guilty palms...

So lies fill the sky above the sea
Will they be revealed and set free?
Who knows... who but them?

The one, who survived and the traitor – Somewhere, sometime
in the future

Their record keeps spinning
It's not over, not yet,
as music will fill ears of them both
And though the two'll die near the end
There is still some time, they never had, left.

-Nástěnný Poutník

THE RECORD HASN'T STOPPED YET, IT'S JUST GONE SILENT

The one, who survived – London, Soho, November 2nd, 1981

He opens the door to their flat
Silence, suffocating and fat
He throws the Mars bar on the table
Silence, suffocating and stable

Noise; the telephone is ringing
He picks it up – the annoying thing
„Something awful has happened..."

The walls seem to break, his heart too
Bad, bad, bad news
Nobody's there; nothing left to lose
For now and forever, it's over-
death isn't temporary; death's forever
All the dead sleep in silence together,
but the traitor – he's awake, he's alive.

Wine lies on the kitchen counter
The bedroom is empty,
as one part is missing.
Wine though, there is still plenty.

JEN JÁ A NEBE

Už mě dál nebaví
plnit ostatních očekávání.
Už mě nebaví
přikrášlovat si pravdu.
Pořád se jen obhajovat,
když mi slzy tečou proudem,
protože jen já jsem svým soudcem.
Chci žít život pro sebe,
a ne kvůli jiným.
Chci běhat v dešti,
po louce,
po lese
bez předsudků.
Chci nosit, co se mi líbí,
prostě být sama sebou.
Přesto můj největší strach je,
že mě jednou uvidíš tak,
jak já sama sebe.

-Pod jehličím

SMRT A ZNOVUZROZENÍ LOREEN RIVERS

Napjatě sedím u malého kulatého stolku, kterých je v tomto sále zaplněném talentovanými lidmi mnoho. Na pódiu stojí mladý, celkem pohledný Hallowellčan, třímající ve svých rukou ozdobnou obálku, kterou pohledem probodávám nejen já, ale i všichni mí rivalové nominovaní na stejnou cenu. Skrývá se v ní náš rozsudek i odpověď na otázku, kdo z nás dnes půjde domů s hlavou vztyčenou, obdarováván jak komplimenty a slávou, tak květinami a vlastně jakýmikoli jinými dary, a kdo naopak bude se zklamáním v očích ignorován. Ruce se mi potí a mám pocit, že až bude letošní vítěz ceny za nejlepší prózu konečně vyhlášen, stejně mladíkův hlas přes své divoce bušící srdce neuslyším. Moderátorovy ruce začnou rozlepovat obálku a v místnosti zavládne absolutní ticho. Zavřu oči a pozorně poslouchám.
„A cenu za nejlepší prózu získává...", pro větší napětí k mé nelibosti udělá pomlku. „Margaret Wilson!" Jakmile uslyším své vymyšlené jméno, celým sálem se rozezní aplaus, a zatímco se zvedám, abych cenu přijala, mě udeří náhlé uvědomění. Tu cenu jsem nevyhrála já. Vyhrála ji Margaret Wilsonová. A i přesto, že jsem dokázala celý Hallowell přesvědčit, že Margaret Wilsonová je reálná, u sebe samotné se mi to zatím nepovedlo a něco mi říká, že to tak zůstane, a že je to možná dokonce i dobře. Stejně ale nasadím svůj oslnivý úsměv, který jsem se za několik měsíců hraní tohoto divadýlka naučila a kvůli kterému mě za chvilku určitě začnou nesnesitelně bolet tváře, a vystoupím na pódium.
...
O tom, že Loreen Rivers musí zemřít, mě přesvědčila moje první návštěva nakladatelství v Hallowell. Cesta do něj mi pěšky zabrala kolem dvou hodin, během kterých jsem si na Hallowellských ulicích vysloužila více než dost pohrdavých a někdy až nenávistných pohledů od místních občanů, kteří z mě neznámého důvodu odjakživa mým národem, Glimmervalany, opovrhují. Po dlouhé cestě jsem konečně spatřila budovu nakladatelství, ve kterém se mi na první pokus podařilo najít kancelář šéfredaktora Edmunda Marshalla. Když jsem po zaklepání vstoupila do jeho kanceláře, naskytl se mi pohled na krásné poličky zaplněné knihami, sahající až ke stropu a lemující levou i pravou stěnu místnosti. Uprostřed pracovny se vyjímal masivní dřevěný stůl topící se v hromadách papírů. Za ním na stejně velkolepé židli připomínající trůn seděl sám šéfredaktor. Pozorně mě sledoval přes své malé kulaté brýle a beze slov mi kývnutím naznačil, ať se posadím na židli na druhé straně stolu. Přesně to jsem tedy provedla a na stůl položila svůj rukopis, který jsem posledních několik měsíců psala na svém psacím stroji, který jsem zase odkoupila z druhé ruky za své našetřené peníze. Jenže dřív, než se dotkl nebo vůbec podíval na moji knihu, jeho husté obočí se stáhlo do jedné linie a zamračil se na mě tak opovržlivě, že se mi ruce začaly klepat ještě víc než předtím. Prosím, nevyhazuj mě už teď, nejsem tady ani minutu, napadlo mě. Nemůže mě přece vyhodit jen kvůli tomu, že vypadám jinak, protože jsem z Glimmervale, ne? Ať mi dá aspoň šanci. Bohužel jsem všechnu naději ztratila, když poprvé promluvil: „Slečno..." oslovil mě, vyzývaje mě k dokončení jeho věty.
„Rivers. Loreen Rivers," jsem doplnila.

Mafián ohrne nos nad Mafiánčinou volbou snídaně. Rohlík, na kterém je víc soli než rohlíku, a pálivý salám. Opravdu zvláštní kombinace.

Zvenku na něj zasvítí slunce, a tak si nasadí sluneční brýle a svůj stylový klobouček si ještě víc narazí na hlavu. Zatímco si Malá mafiánka maže rohlík polorozteklým máslem, Mafián svýma bystrýma očkama zpozoruje, že má Mafiánka ve vlasech lupy. Začne se jimi probírat, a mezitím jí sděluje, že to není možné, protože u něj ten speciální šampon zabral.

„Já jsem ho nepoužívala," zašeptá Malá mafiánka a tváří se nanejvýš provinile. „A proč?" zeptá se Mafián skrz zatnuté zuby a pomalu začíná najíždět do svého módu nedostupného mafiána, který tak rád používá, když se dostane do společnosti svých kolegů. Potom nevypadá jako takový slaboch, kterým v realitě je. Navíc tomu pomáhají ty brýle a barva jeho pleti, která je vyloženě zlověstná.

„Když on ten šampon hrozně smrdí, táto. Smrdí jako vajíčka." Mafián se nad tím zamyslí. Opravdu zamyslí. A dospěje k názoru, že ano, asi to bude pravda. Jemu to ale voní. Jestli něco miluje, jsou to vejce na jakýkoliv způsob. A to ho dovádí zpět k talíři, který leží před ním. Vajíčko už mu pomalu stydne, tak se do něj pustí. Je dobré, ale v Budapešti měl lepší. Tamto už nic nepřekoná. Ani jejich omeletu. I talíře měli hezčí. Chutnalo z nich všechno úplně jinak. Líp.

Vzhlédne od svého talíře a podívá se na pána v oranžovém tričku, který na něj divně zírá. Na to je mafián zvyklý. Vezme Malou mafiánku kolem ramen a pokračuje ve snídani.

Příště si dá místo americana horkou čokoládu.

-Šindy

MAFIÁNOVA SNÍDANĚ

Všude jsou lidé. Ze všech stran, ze všech směrů se valí lidé, tlačí se, snaží se jako první dostat k pultu s ovocem, s pečivem nebo se sýry, jako by jim to snad mohlo utéct, zmizet, jako by jim to ti před nimi mohli sníst. Všichni tam někde vzadu v hlavě vědí, že to není možné. Ale občas, většinou, nebo vždycky je to místo vzadu v hlavě až moc daleko.
Mafiánovi se to nelíbí. Nemá rád uzavřené prostory, kde je až moc lidí najednou. Znervózňuje ho to. Má potom pocit, že dělá něco špatného a nekalého. Což je ostatně pravda, ale mafián lže tak moc, že lže i sám sobě, a většinu času se mu daří sama sebe přesvědčit, že všechno, co dělá, je vlastně správné, jenom se na to hodně lidí dívá ze špatného úhlu pohledu, a kdyby byli v situaci jako on, kdyby okolí viděli jako on, souhlasili by s ním.
Určitě. Nevýhoda jeho situace je, že vždy, když už se opravdu přesvědčí, když tomu spletenci vlastních lží začne opravdu věřit, musí se znovu pohybovat v prostoru jako je tenhle, který ten spletenec začne pomalu rozmotávat a nahlodávat jeho svědomí. To, které někde vzadu v hlavě ví, že je prohnilé a skrz naskrz prolezlé červy, ale mafián patří k tomu typu člověka, který to místo má opravdu, opravdu daleko.
Mafián pohlédne na vajíčko na hniličko, co leží před ním na talíři, a uvědomí si, že vážně klesl. Pečená slanina hned vedle to trochu nadzvedává, ale ne moc. Proč by si ale nemohl dovolit trochu slabosti, když tu není ani jeden z jeho potetovaných, natřískaných kolegů? Nikdo se o tom nikdy nedozví.
Napije se ze svého americana, a ušklíbne se. Taková žbrunda skoro bez chuti. Opravdu nechápe, proč v pětihvězdičkovém hotelu nevaří turka. Samé cappuccino, espresso a americano. Vždyť je to takový vznešený, drsňácký název, úplně lákající pravého mafiána. Dej si mě, dej si mě, volá ten název. A přitom je to jenom překapaná voda s trochou kafe.
Stejně ho ale dopije, protože, upřímně, pořád je to káva, i když mafiánovi ne úplně po chuti.
Vedle něj si dosedne Malá mafiánka. Je to jeho dcera, a i když se občas tváří, že by nejradši hupsla z nejbližšího okna, Mafián si je jistý, že tak pouze vypadá. Ostatně, někdy se ten mylný dojem vyplatí. Například v situacích, kdy Malá mafiánka schválně vypadá jako rukojmí. Z toho už hodněkrát padla pořádná sumička.

„Slečno Rivers, obávám se, že vás budu muset poprosit, abyste odešla. Glimmerové v Hallowellu nemají co dělat, natož v mém nakladatelství." Moje nervozita a očekávání se najednou změnily ve vztek a zmatenost.
„Vždyť, vždyť jste si to ani nepřečetl, nemůžete mě jen tak vyhodit!"
„Můžu a musím. Upřímně mě docela udivuje, že vás nikdo nevaroval, že tady nejste vítáni." Zadívala jsem se do země pod sebou, protože mi bylo trapně. Samozřejmě, že mě varovali. Rodiče i všichni čtyři sourozenci mi moje rozhodnutí pustit svoje samozvané umění do světa rozmlouvali minimálně týden i přesto, že mě znají a vědí, jak moc neoblomná jsem. Ale přišlo mi tak absurdní, že bych nemohla uspět jen kvůli svému původu a vzhledu, že jsem tvrdohlavě odešla stejně, rozhodnutá nenechat se odradit těmi pohledy, které jsem obdržela na ulici.
„A mohu se zeptat, proč přesně tady nejsou vítáni?"
Marshall si zhluboka povzdechl a zakroutil hlavou, jako bych se zeptala na naprosto banální otázku, na kterou zná odpověď každé pětileté dítě. „Copak vy v Glimmervale nemáte výuku dějepisu? My, Hallowellani, jsme ostrov, který s vámi obýváme, objevili jako první a vy, Glimmerové, jste sem přijeli až po nás a naše tvrdě vydobyté území jste se nám pokusili vzít. Kvůli tomuto drzému a troufalému zločinu nám teď musíte sloužit a lovit, abyste nezapomněli, že zločiny mají své následky a musí se za ně trpět." Když dopověděl svůj monolog, který odříkal stylem, jako by to byla jeho celoživotní mantra, musela jsem se hodně ovládat, aby mi nespadla brada na zem nebo abych na něj nezačala křičet. Nadechla jsem se, abych ještě něco řekla, ale nakonec jsem si to rozmyslela, protože jsem opravdu nepotřebovala, aby mě ještě ke všemu třeba zatkli. Popadla jsem tedy svůj rukopis a znechucená utekla pryč, nezajímajíc se o jeho reakci.
Hned jak jsem vyletěla z budovy nakladatelství, začal se mi v hlavě formovat plán B, stejně jako vždycky, když mi něco nevyjde. Věděla jsem, že mi jako Glimmervalance nic nevydají a v Glimmervale žádná nakladatelství nejsou, ale co kdybych Glimmervalanka nebyla? Co kdybych donutila všechny, aby si mysleli, že jsem z Hallowellu? Bylo mi jasné, že bude potřeba několik zásadních vizuálních úprav, protože už jen kvůli svým sněhově bílým vlasům a pleti jednoduše vyčnívám z davu, nehledě na mé špičaté uši a glimmervalské znaky kolem očí. To by se ale nějak zvládlo, vyrobím si paruku a make-up a budu k nepoznání, pomyslela jsem si. Musela jsem si také vymyslet nové jméno, jelikož i takový detail by mohl vzbudit nevyžádanou pozornost. Zkombinovala jsem tedy jména jediných Hallowellanů, které jsem znala – svého vzdáleného strýce z matčiny strany, Franze Wilsona, a své dávno pohřešované kamarádky Margaret Brooks, vzniklo tedy Margaret Wilson. Perfektní. Moje plánovaná proměna mi připomněla, jak mě a mé sourozence rodiče dřív po smrti blízkého utěšovali tím, že v životě existuje určitá harmonie a za chvilku se někdo jiný narodí. Stejně jako teď.
Loreen Rivers sice zemře.
Ale Margaret Wilson se teprve narodí.

-Valerie Hejduková

CLAIR OU OBSCUR

Il reste que des fleurs... Elle est morte, je crois... Le monde est plus vide sans elle mais je pouvais rien faire. C'est ça qui me rend le plus triste. Mais c'est aussi ça qui me rassure pendant que j'imagine tous les scénarios où je lui ai sauvé. Tout s'est passé si vite, un moment elle était devant moi et un clin d'œil plus tard elle est disparue. Il restait que des fleurs dans le vide devant moi. Il restait que des fleurs d'elle et ça, ça me fait pleurer. Il restait que des fleurs dans l'air et je les ai toutes attrapé avant qu'elles sont tombées au sol. Il reste que des fleurs dans mes souvenirs d'ell... elle me manque vraiment trop. Et les fleurs, elles ne suffisent pas...

-Marblelous name

LITUJTE MĚ

červčervená špička cigarety
jak malinkej květ růže
závidím filtru, že může
líbat tvých rtů siluety
v tom lepkavém letním šeru
kdy odvahu neseberu
to ji radši nechám ležet
ručičky hodin ne a ne běžet
táhnou se jak lepkavá smůla
a i ta nebohá můra
co se na žárovce pálí
někde v dáli
mě lituje
-bledule

PRÁSKAČ

Brzo a rychle zas roztáhla peří.
Volně a svobodně tak jako pták.
Dívka, co běžně už lidem nevěří.
Věřila, což dělat neměla však.
Každej furt bude jí jen mluvit za zády,
pak ale před ní hrát dobrý kamarády,
co tvrděj, že mezi ně zapadla raz, dva, tři.
Že není pravda, že mezi ně nepatří.
Začnou tajně se domlouvat. Jen ať to neví,
však kdo mohl tušit, že před ní se zjeví
ten práskač, co do ksichtu pravdu jí vmete,
že v lidech se už zase, ta hloupá, plete.
Když tajnej plán prozradí,
do ní s tím zasadí
semínko strachu, co důvěru ruší,
co zase jí sváže a srdce rozbuší
a zase má ten špatnej pocit na duši,
že každej, co doufá, že moh' mít ji rád,
neumí nic jinýho než sprostě lhát.

-Forget-me-not

KOSTKA LEDU

Jsem kostka ledu na plotně
jen sprostě položená.
Nikdo nezvedne mě ochotně.
Jsem sama. Zapomenutá.

Jsem jen tělo bez duše,
jen bez náplně obal.
Tak prázdná jsou a zní suše
mnou pronesená slova.

Nejsem vidět ani slyšet?
Jenom existuju tiše?
Jsem jen prázdná výplň davu,
co ztratila svou vlastní hlavu?
Jsem jenom vzduch,
co se ostatním v myšlenkách rozplynul?
Podá mi někdo ten záchranný kruh,
anebo ještě mně dá za vinu,
že i to nic, co jsem, všem zavazí?
Že kvůli mně je smutek provází?
Že smůlu nosím,
náladu kosím?
Nechte mě žít, na kolenou prosím.

Chci vlastně žít?
Chci všechno tohle?
Chci tady být,
když to umí jen bolet?

Chci vůbec být?
A chci vůbec dýchat?
Chci se zabít?
Či mluví ze mě pýcha,
co nutí mě myslet na sebe?
Že uvnitř řvu místo koukaní na nebe?
Je tohle sobectví? Nechtít už žít.
Jenom si stěžovat, brečet a pít.
Je to bezohledný, chtít skočit z mostu?
Udělat z tělesné obálky kostru?

Tohle je konečná.
Jsem tady zbytečná.
Nechtěná životem stále však pluju.
I když dobře to myslím, tak stejně jen ubližuju.

Možná bude dobře, když už navždy odsud zmizím.
Stejně tu jen zavazím. Stejně jsem všem cizí.
Neznám samu sebe, vůbec nikdo nezná mě.
Prý bych měla zůstat, ale mozek říká „Ne".

-Forget-me-not

TWELVE

Reading books late at night
until the clock hits numbers no kid should know about,
the darkness terrifying with the shadows hiding in every corner
of the room and mind.
The plates are full, almost untouched, day by day.
Dark unsettling thoughts circling around,
getting hold of the child
that starts to think the world would be better without them,
funnier,
prettier,
happier,
maybe the mind would get to a stop,
freeze before jumping into conclusions that'd change every little
thing around.
Twelve was too soon to feel this rotten,
too soon to feel worthless.
But the world got a little better
as the mind calmed down by time and it all went by,
days and nights, then months and years.
I carry that kid around all the time
as a reminder of all the things I could've lost
and think about her every time I feel a little weak,
because that twelve-year-old kid was brave and didn't give up
on me.

-Aneta Michálková

BEZ NÁZVU 2

Pocit prázdna,
beznaděje.
To jsou ty pocity,
když bloudím nočním městem.
Svými myšlenkami zmatená
a polapená deštěm.
Touha po dobrodružství,
a ne být uvězněná ve svém těle
a čelit šílenství
tohohle světa.
Toužím po dobrodružství
a po vzpomínkách.
Ale proč se bojíme žít život,
jaký jsme si vysnili?

-Pod jehličím

OBDOBÍ VZDECHŮ

ze stropu tma kape
a moje srdce tápe
po okraji závěsu
když už pohled nesnesu
na ty tvoje oči z mechu
a bráním se stovce vzdechů
co se jako ozvěna
derou z úst nám oběma
a ty naše sladké vzdechy
rezaví jak staré plechy
rozkládaj se pomalu
jako ten pár obalů
co se válí vedle koše
jsou jak oka na punčoše
trhaj se čím dál tím víc
až už z nich nezbyde nic

-bledule

PRO TEBE

Kdysi dávno (nebylo mi ani dvanáct let)
jsem myslela, že jsem pochopila svět;
všechno jsem věděla a všechno jsem znala –
nedocházelo mi, že jsem pořád malá.
Tak tedy, když jsem vlastně ještě byla dítě,
psala jsem si do sešitu verse znějící: „chci tě“,
i když jsem nevěděla, co to znamená.

Teď už mi dvanáct není
a já držím v ruce pero a nevím,
jak psát verše o tobě.
No, není to k smíchu?
Teď už vím, jak zní ve svatém tichu
tlukot dvou srdcí a zrychlený dech,
tak se mi chvíli nevkrádej do mysli a jen mě nech
hledat pro tebe vhodný verš a rým.

Snad jsem našla, připraven?
Ještě není jaro a já chci běžet ven,
běžet přes kopce, za tebou, za sluncem,
lehnout si do ještě žluté trávy,
pozorovat nejdřív mraky,
pak hvězdy, až slunce zapadne,
cítit tvé tělo na tom svém,
líbat tě, jako bych z pramene živé vody pila,
a vzpomínat na to, jak jsem o tomhle jednou snila.
Chci držet tvé ruce ve svých dlaních

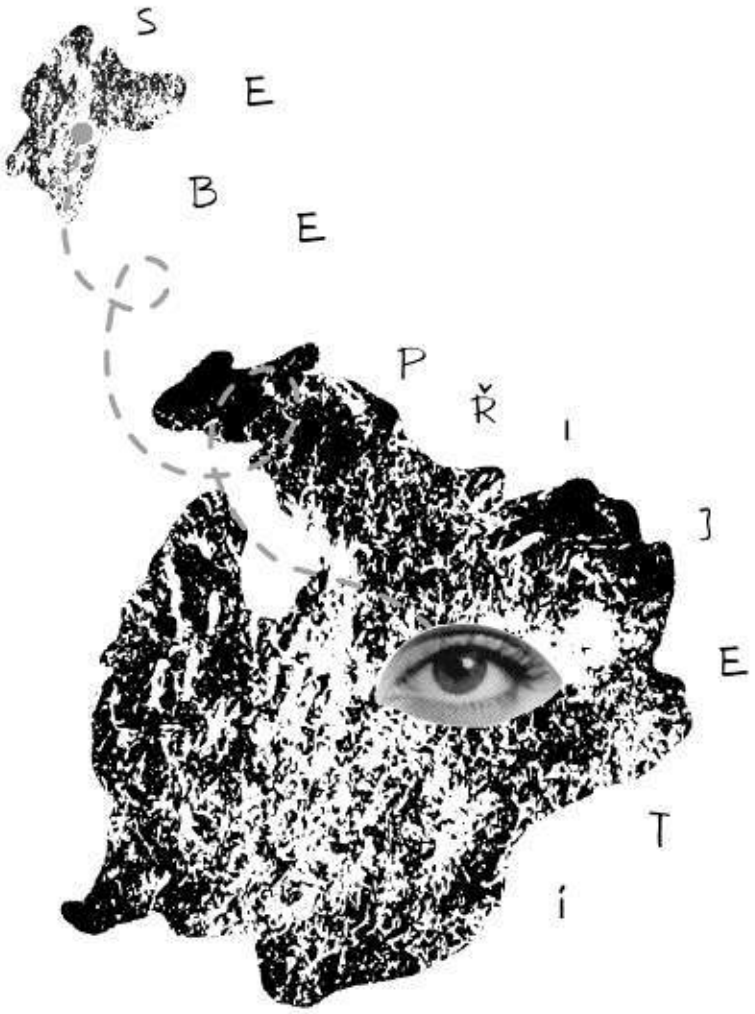

MÁLO

Nejsem nikdo, nejsem ničím,
Jako by v mé duši stálo,
Sama sebe drásám, ničím,
Vždycky budu málo...

Hledám jenom stránky slabé,
Na sebe obří nálož,
Z dobrého v sobě dělám chabé,
Vždycky budu málo...

Podpořit se, vnímat klady,
Jako by se mé srdce bálo,
Vidím jenom samé vady.
Vždycky budu málo...

Něco ze mě, z mého nitra,
Jako by se mi smálo,
Že nejsem dost dobrá, chytrá,
Že vždycky budu málo...

-Jolana Balcarová

a povídat ti o všech přáních,
které jsem kdy měla,
cítit, že ti patřím celá,
dýchat tu něžnost, lásku, náklonnost a klid,
vedle tebe se probouzet a po tvém boku žít.

-Jitřenka

DOKONALOST

Nikdy jsem nemyslela, že budu soudit, jak vypadám, co říkám, co si myslím. Jak se stalo, že mi najednou začalo záležet na tom, co si myslí ostatní? Vždycky jsem byla ta střelená. Ten magor. To dítě, co si dělalo, co chce. Co se tedy změnilo?

Každé ráno se dívám do zrcadla, přemýšlím, jestli mě tak, jak já vnímám sebe, vnímají i ostatní. Nemyslím, že jsem tlustá, že jsem ošklivá. Ale pak přijdu, podívám se kolem sebe a vidím ostatní, kteří jsou mnohem lepší. Mnohem hezčí, chytřejší, dokonalejší.

Být dokonalá. Já vím, že to nejde. Nikdo nemůže vynikat ve všem, být ve všem nejlepší. Ale bylo by to hezké, ne?

Bylo by hezké konečně být ta první. Jaké to je, když vás všichni poplácají po rameni, řeknou „dobrá práce" nebo „to se povedlo"?

Nechápu, kdy se to zlomilo. Pocit, že v ničem nevynikám, ten jsem měla vždycky. Byl tam. Byl tam u každé známky, každého dobrého úspěchu, byl tam a našeptával mi.

Co když to byla jenom náhoda?

Co když se ti to povedlo nejlíp jenom kvůli tomu, že ostatní měli špatný den?

Co když to vlastně nebylo tebou, ale jenom jsi měla štěstí, když ho ti lepší neměli?

Vážně mi začalo záležet na názoru ostatních? Nemá být to nejdůležitější uvnitř?

-Anilinka